

Se ženami na věčné časy a nikdy jinak!

Mám rád něžné křivky! Oproti technicky nadaným jedincům – převážně mužům - dávám přednost ženským tvarům před ušlechtilými karoseriemi vyspekulovaných aerodynamických automobilů všech značek, prohánějících se po silnicích a dálnicích pěti kontinentů. Ženské křivky, vyvinuté oblé tvary, něžné linie boků mě mnohem víc přitahují, vábí slábnoucí zrak, dráždí mou fantazii a těší stařecké, stále se tetelící srdce.

Jak jinak je na tom malíř, kreslíř a prvotřídní grafik Tomáš Hřivnáč z Říčan! Jsem přesvědčen, že je stejně jako já obdivovatelem ženských půvabů (jinak by maloval výše uvedené stroje a nadupané kraksny), ale na rozdíl ode mne umí tu krásu, neboť ženské tělo na rozdíl od mužského je opravdu krásné, tak tu krásu dovede nakreslit. V ateliéru Aleny Antonové pečlivě studuje modelky v pohybu, sugestivní kresbou plnou vnitřního napětí zaznamenává obrysy postav, podstatné detaily i významné odlišnosti, skicuje jednotlivé pohyby těla a v říčanském ateliéru pak tyto záznamy převádí na připravené měděné desky či na plátna budoucích obrazů.

Zatímco prvotní kresba je pouhým, byť přesným záznamem pohybů i tvarů, pak grafický přepis, většinou realizovaný suchou jehlou, je finálním dílem obohaceným o umělecký nadhled ovlivněný vnitřními pocity a fantazií tvůrce. Jednotlivé listy pak před námi ožívají, nahlížíme do intimního světa žen, stáváme se tichými pozorovateli krásného ráje a s obdivem hodnotíme umělcův záměr i talent, který z jednotlivých listů vyčteme. Tomáš Hřivnáč je člověk, kterému ženské tělo doslova učarovalo a dovede je nakreslit odlišně od jiných tvůrců tohoto žánru a to je největší přínos pro diváka i sběratele. Znovu si uvědomuji, že Svolinského ženské akty byly obdivuhodně přesné, Kotrbovy černé plochy, v nichž bílá linka zasvítla v temnotě a pohladila dívčí tělo načrtnuté jednoduchou zkratkou. I jisté plynulé čáry Oty Janečka, obepínající vyvinuté tvary něžných i koketních žen jsou pochopitelně dokonalé, ale chybí jim onen všudypřítomný pohyb, to zvláštní vlnění, dráždivé napětí, které oživuje celé Hřivnáčovo dílo. Právě ten nový prvek: zachycení pohybu zdůrazněné členitou, trochu nervní, rozfázovanou čarou je pro jeho tvorbu typický a všeobecně uznávaný nejen u nás, ale i v zahraničí. Od roku 1997, kdy získal Velký diplom za grafiku na 8. mezinárodním bienále festivalu portrétu v kresbě a grafice v Tule, přibýlo mnoho nových významných ocenění za jeho přínos grafice a konečně v roce 2009 získal i Hlavní cenu na Mezinárodním bienále grafiky „Josef de Ribera“ ve Španělsku.

Hřivnáčova grafika je převážně černobílá, tak jak tomu bývalo v grafickém světě běžné. Zatímco některé práce jsou vybudovány pouze na vlastní kresbě zachycující ženský pohyb, uplatňuje jindy kontrast světla a tmy: ženské tvary lehce osvětlené vystupují z černé plochy, stávají se hmatatelnými, plastickými. Každý list je dobře čitelný, výmluvný a nepostrádá zvláštní kouzlo. Aktérky prožívají svůj intimní život, vyjadřují své nálady, neklid, radost z pohybu, potěšení z volnosti...

Tři devítka na konci letopočtu se významně zapsaly do života Tomáše Hřivnáče: narodil se 1.11. 1959 v Praze, Střední umělecko-průmyslovou školu v Praze absolvoval v roce 1979 a členem prestižního grafického sdružení Hollar se stal o dvacet let později, tedy v roce 1999. Samostatných výstav, pokud jsem dobře počítal, do letošního roku absolvoval devadesát devět a tak jsem přesvědčen, že ta krásná devítka mu přináší štěstí. Škoda, že dnes nemáme devátého, ale šestého května! Přesto věřím v úspěch dnešní vernisáže i v zájem diváků o jeho dílo, a pokud někdo chce mermomocí tu čarou „9“, pak stačí dnešní datum jednoduše otočit.

Za sebe i ostatní organizátory večera přeji Tomášovi jen samé úspěchy, hodně krásných modelek (nedej Bůh, aby začal kreslit mužský!), pevnou ruku při realizaci suchých jehel i při střelbě z luku na zvířecí figuríny přímo v terénu a ještě za pochodu, a krásné cesty za dobrodružstvím.

RNDr. Karel Žižkovský